

Hele kan slutte mig til, hvad der er blevet anført af den høitærede Justitsminister. Det har ingenlunde været Udvalgets Fleertals Mening, at det Forslag, der er blevet stillet under Nr. 3 af det ærede Mindretal, skulde stride imod Grundloven, men Udvalgets Fleertal har derimod været af den Mening, at det, naar Grundloven har stillet en Lov i Udsigt om, hvorledes Fideicommissgodser skulde kunne gaae over til fri Eiendom, vilde være naturligt, om Lovgivningsmagten ved at give den nævnte Lov vilde forbyde de til enhver Tid levende Interessenter i den Stiftelse, som der er Tale om, at træffe en Beslutning om dens virkelige og fulde Dvergang til fri Eiendom. Det maa jo erindres — og det er en Betragtning, som jeg tror, at hurde gjøre gjældende i Anledning af, hvad den høitærede Landstingsmand, der nu sidst havde Ordet, bemærkede —, at, hvad Staten gjør ved at give en Lovbestemmelse som den, hvorom der for Dieblikket er Tale, egentlig kun er, at den erklærer, at den ikke længere vil anvende Controlforholdsregler, beskyttende Forholdsregler for at sikke den paagjældende Afdødes Willies Efterkommelse. Staten træder i Virkeligheden ved den omhandlede Bestemmelse ikke op imod denne Willie; Staten forhindreder ikke dens Udøvelse, men den siger kun, at den ikke selv vil anvende Foranstaltninger til at sikke denne Willie imod de senere levende Efterkommeres Willie. Og det forekommer mig dog, at, hvormeget man ogsaa kan ønske, at en Afdøds Willie maa blive respecteret, og hvormeget vi maaskee endogsaa selv kunne ønske, at vor Willie efter vor Død maa blive respecteret, saa bør vi dog ikke forlange — og det ville vi heller ikke forlange —, at Staten skal anvende positive Foranstaltninger for til evige Tider at sikke en saadan Willies Udørelse, selv om den — jeg vil ikke sige kommer til den Anskuelse, at denne Willie strider mod det almene Vel, men selv om den — finder at der ikke længere er nogen Grund til at be-

skytte den Interesse, hvorom det derved gjælder. Men at der nu saaledes ikke er nogen Grund for Staten til at beskytte Majoratsvillierne, saa Meget, mener jeg, dog at kunne sige, følger af Grundlovens Bud i § 93. (Carlsen: Maa jeg bede om Ordet.) Der er en lille Bemærkning, som jeg ikke kan lade være at gøre, og det er den, at, naar man taler om Helligheden af Crectors Willie, saa maa man jo vel erindre, at samtlige vore Lehn og samtlige vore Stambuse ere oprettede paa en Tid, da det vel vidstes, at den absolute Konge tillagde sig en fuldstændig Magt og Myndighed — og det med Rette — til at kunne til enhver Tid løse, hvad der var bundet, og til atter at kunne ophæve den Slags Stiftelser. Det tør derfor ikke med nogen Bestemthed paastaaes, at ikke samtlige Crectorer ved at træffe deres Dispositioner ere gaaede ud fra den Forudsætning, at der existerede en saadan Willie bagved. Man kan ikke sige, om ikke netop den Forudsætning hørte med til deres Willie, at denne dog ikke var uroffelig, men at der, naar Omstændighederne maatte forandre sig, og det muligt kunde blive usseligt, at denne deres Williesbestemmelse blev forandret, saa ogsaa vilde være en Mulighed for, at den kunde blive forandret. Men det vil jo ikke længere kunne skee, naar man nu giver fuldstændig Lovbestemte Regler angaaende Forholdet og samtidig tilintetgjør Bevillingsmyndigheden. — Jeg skal iøvrigt som sagt ikke gaae nærmere ind paa hele denne Materie, men skal forsaavidt aldeles henholde mig til den høitærede Justitsministers Uttringer. Kun det skal jeg endnu bemærke, at, naar man har sagt, at det Samme, som fastsættes i §§ 2—9, i alt Fald saa ogsaa burde gjælde om Fideicommisscapitaler og navnlig da om de Fideicommisscapitaler, der ere satte istedfor Bøndergods, saa vil jeg dertil svare: Nu vel, det kan jo saa maaskee medføre et Vædringsforslag, sigtende til at faae ogsaa dette Forhold bragt ind med under Lovforsla-